

Laskavost na kolotoči

Hilary Watkins Lemonová
(Podle skutečné události)

Když Damien přicházel na pouť, hrála veselá hudba. Babička ho a jeho sestřičku Adélku vzala projet na jeho oblíbeném kolotoči. Byla na něm zábavná hra s kroužky. Damien se nemohl dočkat, až Adélce ukáže, jak se hraje.

Za chvíli už stáli ve frontě. Kolotoč byl veliký a barevný se spoustou vyřezávaných poníků. Na ponících seděly děti, smály se a při jízdě kolem dokola mávaly.

„Když si vybereš poníka na kraji, můžeš si zahrát hru s kroužky!“ vysvětloval Damien Adélce. „Vidíš tu tyčku, kterou děti drží? A vidíš toho pána s kroužky?“

Damien na pána ukázal. Muž stál vedle kolotoče a držel kroužek. Když ho děti na kolotoči míjely, snažily se kroužkem prostrčit tyčku a chytit ho. Pokaždé, když se to někomu povedlo, zvedl pán nový kroužek.

Adélka zatleskala ručkama. „Já je chci chytit všechny!“ zvolala.

Konečně se dostali na řadu. Na kolotoči byl ale volný už jen jeden koník.

„Damiene,“ řekla grand-mère [babička], „co kdybychom nechali to poslední místo Adélce, když na takovém kolotoči ještě nikdy nejela?“

Ty můžeš jet další jízdu.“

„Dobře,“ zamumlal Damien. Sledoval, jak pán Adélce pomáhá vysednout na lesklého hnědého poníka. Pak jí podal tyčku na chytání kroužků.

Začala hrát hudba a kolotoč se rozjel. Damien s grand-mère stáli vedle a Adélku pozorovali. Adélka ale držela tyčku obráceně! Místo toho, aby ji chytila za velkou rukojeť, držela ji za dlouhý lesklý konec, kterým se chytaly kroužky.

„Adélko, otoč si tu tyčku!“ křičel na ni Damien. Adélka ho ale přes hluk nejspíš neslyšela. Když míjela kroužek, tak ho tyčkou trefila. Prostrčit ji kroužkem už ale nedokázala, protože jí rukojeť neprošla.

„Adélko, tu tyčku!“ zkusil to Damien znovu. „Když ji budeš držet takhle, tak nic nechytíš!“

Adélka ho ale neslyšela. Jen se smála, jak se kolotoč točil. Tyčkou do kroužků stále jen narážela. Nechytila ani jeden.

Damien si vzdychl. Adélka svou jízdu marní! Kdyby byl na kolotoči on, chytil by všechny kroužky.

Když jízda skončila, rozběhl se k Adélce.

„Říkal jsem ti, jak máš tyčku chytit!“ rozkřikl se. „Proč jsi mě neposlechla? Dělala jsi to celé špatně!“

Adélka se na Damiena nerozkřikla. Ani se nerozplakala. Jen tam stála a zdála se tak maličká!

Damienovi bušilo srdce a byl rudý v obličeji. Zlobilo ho, že Adélka nechytala ani jeden kroužek! Byla to ale teprve její první jízda. Navíc se zdálo, že si ji užívala. Tedy až do této chvíle.

Damien se zastyděl. Zalitoval, že na sestřičku křičel.

„Promiň,“ řekl vlídně. „To ode mě nebylo hezké.“

Adélka vzhlédla.

„Mohl bych ti poradit, jak se kroužky chytají,“ nabídl se. „Posadím se na kolotoči vedle tebe a pomůžu ti.“

Adélka přikývla.

Pak se Damien obrátil na grand-mère. „Mohli bychom koupit dva lístky, aby to Adélka mohla zkusit znovu?“

Grand-mère se usmála. „Samozřejmě.“ ●

Tento příběh se odehrál ve Francii.

